

1^e zondag van de Advent
Dagthema: Verwonder je!

Overweging 27 november 2016 – Diana Vernooij

Lector: Fred Vos

*“... Soms kun je iets het beste onderzoeken
door het tegenovergestelde ervan te bezien.
Wat is het tegenovergestelde van verwondering?
Ik ontdekte in mijn leven dat de wens naar waarheid en zekerheid
tegenover verwondering staat.
Soms is oordelen natuurlijk erg nuttig,
maar als basislevenshouding is oordelen bepaald niet vruchtbaar.
Voortdurend oordelen en je mening vormen
maakt verwondering onmogelijk ...”*

Eerste lezing: Matteüs 24:32

Tweede lezing: Psalm 104

Lied

Huub Oosterhuis / Bernard Huijbers

Alles wacht op u vol hoop
Alle levenden vragen u om voedsel.
Neemt Gij hun adem weg, zij sterven
en zij vallen terug in het stof.
Zendt Gij uw geest, zij worden herschapen
Gij geeft de aarde een nieuw gezicht

Welkom en inleiding

Goedemorgen lieve mensen.
Hartelijk welkom op deze eerste
adventszondag, fijn dat jullie er zijn.
Kerst is in aantocht – de tijd van hoop en
aandachtig verwachten is aangebroken. We
verwachten de geboorte van het meest
wezenlijke in de wereld én in onszelf: het
goddelijke in onszelf. Op Kerstavond zullen
we 's middags met de kinderen en
middernacht met alle volwassenen dat
wonder opnieuw vieren: God is mens
geworden, God is menselijk geworden. Niet
alleen die ene zoon, nee, we vieren juist dat God in ons, in *alle* mensen is geïncarneerd – wij

allemaál zijn goddelijk in het diepst van ons wezen. Allemaal kunnen we het goddelijke in ons leven en ons zijn ruimte geven. Dan ook zijn we het meest waarachtig mens.

We hebben er het thema van deze hele adventstijd van gemaakt. Achter in de kerk vindt u de folder. Iedere zondag belichten we een stukje van die wonderlijke eigenschappen van de mens, die ons goddelijk maken: hoop, geloof en liefde. Hoop, geloof en liefde, de drie kardinale deugden van het christendom maken ons tot mens zoals we bedoeld zijn: mens die het goddelijke in zich draagt en uitstralen kan. Is dat niet iets om je over te verwonderen?

Vanmorgen, voorafgaand aan de drie zondagen over hoop, geloof en liefde is het thema verwondering. Verwondering is niet een vierde deugd maar het ligt ten grondslag aan alle deugden. Zonder verwondering geen hoop en geen geloof, en zelfs geen liefde. Dat gaan we onderzoeken vanmorgen, en laten we ons ook wat oefenen in verwondering! Want verwondering is de weg naar nieuw leven.

Laten we stil zijn en de eerste adventskaars aansteken – de kaars van de verwondering en de dankbaarheid.

Amen

Gebed om vergeving

Soms vluchten we,
vluchten we van onze medemens en van jou, God,
Soms vergeten we het verdriet van de anderen,
en vluchten we van onszelf,
vergeten we ons ware bestaan.

Soms zoeken we licht,
en vergeten we de ander in de duisternis;
zoeken we liefde,
en laten we de ander verkommeren;
zoeken we tijdsbesteding
en rennen aan onszelf voorbij.

Krachtige en Tedere,
vergeef ons onze kleinmoedigheid
en steun ons,
opdat we kunnen leven
met open ogen en open armen.

Lied

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Gij zijt de lucht om mij heen,
ik adem u in anders sterf ik.
Ik sla u om als een mantel
en ik weet dat Gij nooit verslijt.

Eerste lezing Matteüs 24:32

Leer van het beeld van de vijgenboom: Als zijn twijgen zacht worden en zijn bladeren zich ontvouwen, dan weten jullie dat de zomer in aantocht is.

pag. 2

Zegen, mijn ziel,
de Ene, Ene – mijn God, gij zijt zeer groot,
met glans en luister hebt gij u bekleed;
gehuld in licht als een mantel,
gij die hemelen uitspreidt als een weefdoek;
die zijn opperzalen zoldert op de wateren,
die wolken maakt tot zijn wagen,
die wandelt op de vleugels van een stormwind;
die stormwinden maakt tot zijn boden,
tot zijn helpers een laaiend vuur;

hij grondvestte de aarde op haar fundamenten,
zij wankelt niet, eeuwig en altijd!
met de oervloed hebt ge als met een kleed hem bedekt,
wateren bleven staan boven de bergen;
zij vluchtten weg voor uw dreigen,
voor de stem van uw donder vloten zij verward;
bergen verrezen, kloven daalden neer,
naar het oord dat gij voor hen had gegrondvest;
een grens hebt gij gesteld, die steken ze niet over,
ze keren niet weer om de aarde te bedekken!

Gij zendt waterwellen uit door beddingen,
tussen bergen gaan zij voort;
zij drenken al wat leeft op de velden,
wilde ezels breken zo hun dorst;
bij hen wonen de vogels van de hemel,
tussen takken geven zij hun stem.

Die bergen drenkt vanuit zijn opperzalen,
met de vrucht van uw daden verzadigt gij de aarde;
die gras doet spruiten voor het gedierte
en groen voor het dienstwerk van de mens,
om brood voort te brengen uit de aarde,
en wijn, die het hart van een mensje verheugt,
om een aanschijn te doen blinken meer dan van olie;
terwijl brood het mensenhart ondersteunt.

Verzadigd worden de bomen van de Ene,
Libanons ceders die hij heeft geplant,
waar nestelen de tsjilpers,
de ooievaar in de toppen haar huis heeft,
hoge bergen zijn voor de klimmers,
steenrotsen als toevlucht voor de klipdassen.
Hij maakte een maan voor tijden van samenkomst,
een zon die weet hoe laat hij moet thuiskomen.

Gij zet duisternis in en het wordt nacht,

waarin rondwaart al wat leeft in het woud:
de leeuwenwelpen brullend ten roef,
om hun eten te vragen van God!-
gaat stralen de zon: zij worden verzameld,
in hun holen vlijen zij zich neer!-
en Adam tigt naar zijn arbeid,
naar zijn dienstwerk tot aan de avond!

Hoe vele zijn uw daden, Ene,
alles hebt ge met wijsheid gedaan,
vol is de aarde van uw verwerf!-
en dan de zee: groot en wijd als uw handen,-
en daarin rondkruipsel niet te tellen,
levende wezens, kleine en grote bijeen;
daar varen schepen,- en de leviatan,
die gij hebt geformeerd om met hem te spelen;
van u verwachten zij alle dat gij hun te eten geeft op z'n tijd;
gij geeft aan hen en zij vergaren,
gij opent uw hand, zij worden verzadigd van wat goed is;
verbergt ge uw aanschijn, dan zijn zij verbijsterd,-
onttrekt ge hun de adem, zij smoren,
tot het stof dat ze waren keren ze weer;
maar zendt gij uw adem, zij worden herschapen,
nieuw maakt gij het aanschijn van de –rode– grond!

Lied

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Neerdalen als dauw uit de hemel,
als regen uit zware wolken zal de Gerechte.

Gij die voor mij de ruimte schiep:
aarde en hemel bij name riep,
die alles deed wat moest gedaan
opdat een mens maar zou bestaan.

Woestijn waar eens te leven was.
Uw naam verstoven als stof en as.
Geen lover, schaduwrijk, geen bron,
alsof Gij nooit met ons begon.

Keer nog uw aangezicht tot hier.
Verzacht mijn hart, wek mijn ogen weer,
dat niet wat Gij hebt aangeplant
wordt uitgeroeid door mensenhand.

Neerdalen als dauw uit de hemel,
als regen uit zware wolken zal de Gerechte.

Overweging

Toen ik 26 was en actief in politieke en feministische bewegingen, stierf mijn moeder. Ik had een moeilijke verhouding tot haar en verwachtte niet anders dan een begrafenis met scheve ogen van alle kanten en oordelen over mij als falende dochter. Haar begrafenis in de katholieke kerk werd door de pastoor daarentegen prachtig neergezet. Hij wist ons allen bijeen te brengen in het afscheid door te benoemen dat mijn moeder geen makkelijke vrouw was, en wel het minst voor zichzelf. Het ritueel ademde verzoening met haar leven, dankbaarheid voor haar kracht én het ademde compassie met de gebrokenheid van ons aller bestaan. Voor mij was dat niet alleen de start van verwerking maar dit afscheid opende mijn ogen voor de kracht van religie en de zachtheid van het geloof.

En ik was geheel overmand door verwondering!

Uitstel van oordeel

Natuurlijk had ik mij vaker verwonderd over het leven, wie doet dat niet, maar het zoeken naar zekerheid en stoere politieke standpunten stond altijd centraal in mijn leven. Nu had de pastoor toch maar mooi alle oordelen aan de kant geveegd en verwondering opgeroepen over het leven. Vanaf toen begon mijn zoektocht naar de diepte van die verwondering: naar uitstel van oordeel, het durven niet te weten. Wat een eng proces.

“Zendt Gij uw geest, wij worden herschapen – Gij geeft de aarde een nieuw gezicht.”

We zongen het aan het begin van deze viering, en woorden van dezelfde strekking lazten we in psalm 104. Deze psalm herkende ik als de psalm van de verwondering. Hij ademt de verwondering over het leven op de aarde. De psalm roemt God, omdat God drenkt en verzadigt, vruchten voortbrengt – het gras voor het gedierte en het groen voor de mens, om brood voort te brengen. De ceders, de vogels en de dassen, de leeuwenwelpen, de wezens in zee: “Gij opent uw hand, zij worden verzadigd van wat goed is; (...) verbergt ge uw aanschijn, dan zijn zij verbijsterd, - maar zendt gij uw adem, zij worden herschapen.”

Is dat niet een herkenbaar proces: verborgen zin in het leven, verbijsterd zijn na verlies, het aanschijn van God niet meer kunnen herkennen in je leven?

Ik heb dat, na de dood van mijn moeder, nog vaker ervaren, na grotere en kleinere crisissen. Het is het verlies van zekerheden dat je in het gat van verbijstering kan werpen. Dat kan lang duren: die staat van verbijstering kan een gewoon onderdeel van je leven worden, zozeer zelfs dat je het niet eens meer herkent. Totdat je in staat bent die adem van God weer langs je wangen te voelen gaan en je de verbijstering kunt laten gaan. Verwondering valt je ten deel – niet weten, openheid, zachtheid, je hart wordt geraakt. Verwondering maakt je open en kwetsbaar als een kind. En we worden herschapen.

Tegengesteld zoeken

Wat is dat toch met verwondering? Wat voor bijzondere kwaliteit is dat? Waarom kun je er soms naar snakken zonder het te ervaren – en waarom valt het je andere tijden voortdurend ten deel? Laten we het nog eens wat meer onderzoeken.

Soms kun je iets het beste onderzoeken door het tegenovergestelde ervan te bezien. Wat is het tegenovergestelde van verwondering?

Ik ontdekte in mijn leven dat de wens naar waarheid en zekerheid tegenover verwondering staat. Soms is oordelen natuurlijk erg nuttig maar als basislevenshouding is oordelen bepaald niet vruchtbaar. Voortdurend oordelen en je mening vormen maakt verwondering onmogelijk. Je leeft in een doos waarvan je de muren en het dak dicht houdt. Je sluit je zintuig voor het nieuwe en

ongekende af. Een oordelende houding is dus het tegenovergestelde van verwondering. Maar er zijn nog meer tegenstellingen en daar wil ik eerst een zijpadje voor bewandelen.

In het Boeddhisme wordt onderscheid gemaakt tussen de verre vijand en de nabije vijand van een deugd. De verre vijand is het lijnrecht tegenovergestelde. Het oordelen, zoals ik net noemde is de verre vijand van verwondering – oordeel maakt verwondering onmogelijk. De nabije vijand is geniepiger, deze vijand lijkt op de deugd maar weerhoudt je ervan om het écht te kennen of te leven. Ik denk dat de nabije vijand van verwondering de twijfel is.

Want verwondering lijkt op twijfel maar is het niet. Twijfel helpt je om niets voor gegeven aan te nemen en alles zelf te onderzoeken. Twijfel onderzoekt zekerheid. Het laat weinig heel van vaste oordelen. Twijfel is puur rationeel, je blijft redeneren. Sterker nog: het stopt nooit, twijfel maakt achterdochtig en juist daarom is het de nabije vijand. Het laat helemaal geen ruimte voor verwondering.

Verwondering breekt niets af, verwondering redeneert niet. Het vlamt op en je valt ervan stil. Verwondering valt je toe, en je gaat er erg goed van kijken, scherp luisteren en fijn proeven.

Hangbrug

Met een geest vol verwondering kun je zien, zoals de psalm zegt, dat God wandelt op de vleugels van een stormwind, dat hij de waterwellen door de beddingen zendt, door de bergen om te drenken al wat op de velden leeft.

Met je geest vol verwondering kun je iedere dag als een recht nieuwe dag ontmoeten, ieder stukje natuur als een wonder beleven en ieder mens steeds weer opnieuw ontdekken.

Verwondering is de hangbrug van oud naar nieuw land over de rivier van de onthechting heen. Je ontdekt dat je iets altijd op een beperkte manier hebt gezien, en plots is die vanzelfsprekendheid weg. Je kijkt met nieuwe ogen.

Leven vanuit verwondering is een kunst. En kunsten moet je blijven beoefenen. Om niet terug te vallen in oordelen en twijfel kun je in kijken en waarnemen wat er innerlijk in je omgaat. Ik heb dat proces bij mezelf gezien en 4 stappen herkend die voor velen zullen gelden. Dit zijn ze en ik zal ze zo toelichten:

- 1 - het onderkennen van je angst,
- 2 - het stoppen van de gewoonte van het oordelen,
- 3 - het niet meer serieus nemen van de oordelen en
- 4 - het vergroten van je ontvankelijkheid.

1 - Angst is de grond van oordeel en daarom is angst de meest verre vijand van de verwondering. Als jij vanuit je angst leeft word je de meest fanatieke voorstander van een leven in zekerheid en overtuigingen. Je angst onder ogen zien, verdragen en laten gaan is een eerste noodzakelijke beoefening – en niet eenmaal maar ontelbare malen opnieuw;

2 - Dan, als je de angst hebt ontkracht, kun je actief stoppen met de gewoonte van het oordelen, ophouden te spreken vanuit het patroon van meningen en gelijkhebbij. Je moet je overbekende ritme en patroon van denken stoppen, al die gewoontes om voortdurend een oordeel klaar te hebben. Er zal verbijstering zijn, verbazing, drijfzand, niet weten en onzekerheid – allemaal voorboden van ware openheid;

3 - De ontmoeting die je dan met mensen aangaat zal nieuw zijn, het zal trekken aan je oude oordelen – en je zult die moeten opschorten, die oude oordelen. Niet serieus nemen, als er weer

een bekend oordeel opduikt in je geest. Je zult steeds opnieuw leren je te concentreren, met aandacht te luisteren en te horen, te kijken en te zien vanuit het niet-weten;

4 - Zo zal je in staat zijn om je een grotere ontvankelijkheid eigen te maken. Simone Weil noemde dat: aandachtig God verwachten. Je staat klaar voor dat wat zich openbaart, voor een ander patroon en ritme, voor de oproep die uitgaat van de wereld en de mensen om je heen, in plaats van de bevestigingen van je eigen gelijk.

En dan valt je de genade toe. Verwondering toont je het leven als iets heiligs, wonderlijks. Mensen, betrekkingen, maar ook de natuur, de gebeurtenissen, alles is steeds weer nieuw en betekenisvol. Dit is omdat je nu het grondeloos vertrouwen in God als grond van je leven hebt leren kennen – of je dat nu God noemt of niet.

Rijpe appel

En als je vanuit die grondeloze grond durft te leven dan valt verwondering je toe, als een rijpe appel in je schoot. Het leven ontvouwt zich voor ons. Wij hoeven niet verschrikkelijk ons best te doen om betekenis te verlenen. We ontwaren betekenis, we ontvangen het door te genieten, door ons enthousiasme, door onze openheid.

Als verliefdheid is het. Je staat het mysterie toe in je leven.

En God openbaart zich aan ons zoals de zomer zich laat zien, zodra de twijgen zacht worden en de bladeren zich ontvouwen.

Amen

Pianomuziek

Geloofsbelijdenis

God van het leven,
die vreugde vindt in ieder mens,
je bent zorgzaam en je laat ons niet in de steek.
Ik geloof in je.

Jezus, onze naaste, die mij laat zien wie God is,
je vraagt aan ons om rechtop te staan.
Ik geloof in je.

Heilzame Geest, ik geloof in je.
Je openbaart je op onverwachte momenten
als wijsheid in mensen die weten wat goed is om te doen.
Ik weet dat jouw kracht zich in mij kan openbaren.

Ik geloof in onze gemeenschap, van mensen die durven zoeken
en durven vieren dat ze jou vinden, God van het leven.

Collecte

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek

Tafelgebed

- V: God, jij die voor ons zo onbegrijpelijk bent
en soms zo ver weg.
Soms als een vreemde,
dan weer als een vriend of vriendin.
- A: Je hebt tot ons gesproken,
tot profeten, tot heiligen,
maar ook tot gewone mensen zoals wij.
Daardoor heb je ons kracht gegeven
om op weg te gaan.
Je hebt mensen van stotteraars
tot grote redenaars gemaakt;
van laffe kleine mensen
tot mensen vol geloof;
geloof dat bergen kan verzetten.
- V: Je hebt tot ons gesproken in Jezus Christus,
beeld van jouw goedheid, beeld van God.
Hij leefde onder de mensen.
Hij droomde van een volk
van nieuwe mensen, die,
één van geest en één van hart,
zouden zorgen voor elkaars geluk.
- A: Toen wie hem tegenstreefden hem naar het leven stonden
en hem zijn droom wilden ontnemen,
riep hij - op de avond voor zijn dood -
zijn vrienden bij zich aan tafel.
Hij nam het brood in zijn handen,
sprak het dankgebed uit, brak het brood,
gaf het aan zijn vrienden, en hij zei:
neem en eet hiervan,
want dit is mijn lichaam,
gebroken voor jullie.
- A: Hij nam ook de beker met wijn,
dankte God opnieuw,
en gaf hem aan zijn vrienden en zei:
Drink van deze beker,
want je neemt tot je
het nieuwe verbond tussen God en de mensen.
Als jullie hiervan eet en drinkt, denk dan aan mij!
- V: Zo leeft Jezus voort in ons midden.
Met dit grote gebaar
nam hij ons op in zijn droom
en houdt hij ons bij elkaar.
Hij is een mens om nooit te vergeten,

een goddelijk mens van vlees en bloed.
Van zijn brood van gebrokenheid eten wij,
wij drinken zijn wijn van verbinding.

A: God, moge jouw Geest ons aanvuren
om in Jezus' voetstappen verder te gaan.
Maak ons krachtig om de droom
tot werkelijkheid te maken:
dat de eenzamen liefde mogen vinden;
dat onze zorgen, maar ook onze rijkdom,
ons leven niet verstikken;
dat wij, ieder op onze eigen plaats,
een van hart en geest,
zorgen voor elkaars geluk.
Amen.

Nodiging

Kom naar voren en deel brood en wijn met allen die hier aanwezig zijn. Deze gewoonte, dit ritueel om brood en wijn te delen herinnert ons iedere week aan de kracht van delen. Laten we een van hart en geest zijn, en zorgen voor elkaars geluk.

Verwonder je om de kracht in je hart als je je leven deelt met anderen. Verwonder je om de kracht van samenzijn, de kracht van gemeenschap als je bent met anderen die oprecht van hart zijn. Wie zouden wij zijn als niet op belangrijke momenten in ons leven iemand zijn liefde met ons gedeeld had, haar geld of inspiratie?

Jezus gaf zich volledig aan de weg van bevrijding, hij gaf zich omdat hij niet anders meer kon dan verlosser zijn. En hij brak brood en deelde wijn ter herinnering. Laten wij, zijn leerlingen, met hetzelfde lef ons pad naar bevrijding gaan, hoe eindeloos de weg van ontwaken ook is.

Kom dan, niemand is uitgezonderd, ook jij niet, om samen je eigen weg naar ontwaken en bevrijding te lopen – je bent niet alleen.
Kom, het brood en de wijn staan klaar.

Breken en delen van brood en wijn

Verwonder je!

Lied

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Het was een nacht door merg en been
het werd een nacht van lichten
van waterwel uit woeste steen
van vuur en vergezichten.

Een klank de doodse stilte brak
een woord verwachting zaaide,
een stem uit hoge vlammen sprak,
een storm de zee verwaaide.

Het einde komt, vlucht weg van hier,
zo schreeuwden van hun tronen
de dochters van het goudvertier
en hun vergulde zonen.

Maar, die in scherven, stof en as
ter neder lagen,
die wisten dat het niet zo was,
dat nieuw begin zou dagen.

Het werd een dag zoals daarvoor,
miljoenen dagen kwamen:
het rad voor ogen draaide door,
het duister spande samen.

Het vuur versteende tot woestijn,
de zee ook kwam met wrake
en roofde alle woorden weg
die ons nog moed inspraken.

Een langzaam einde spint ons in,
een web van doem-gedachten,
geen vergezicht, geen nieuw begin,
geen God staat ons te wachten.

Het is de nacht van voor de tijd,
geen klank van stem te horen,
uit doodse stilte uitgeleid
zijn wij maar pas geboren.

Die op hun tronen tieren voort,
die in hun graven zwijgen.
op onze lippen ligt een woord
dat klank en stem zal krijgen.

Voorbeden

Laat ons bidden voor onszelf,
en iedereen die zijn levensweg zoekt.
Dat wij kracht en tederheid ontdekken
en het lef hebben om de weg naar binnen te gaan.

Laat ons bidden dat verstillung van onze drukke gedachten
De verwondering mag doen ontwaken in ons hart,
zodat we de ander werkelijk kunnen zien.

Laat ons hart dan zijn bij de mensen die ons na staan,
en laat ons net zo veel liefde voelen voor wie we niet kennen.
Moge ons hart overlopen van mededogen en warmte.

Laat ons bidden voor mensen wier levenswegen gekleurd worden
door pijn, angst of verlies,

Laat ons bidden voor mensen die in tergende onzekerheid leven,
vluchtelingen tussen wanhoop en hoop.
Laat ons bidden dat de levende God zich zal openbaren in hun hart,
en hen moed geeft en vertrouwen.

Laat ons bidden dat wij de moed hebben
om niet te weten wat we moeten doen en toch op weg te gaan,
met de intentie dat iedere stap die we zetten
zal getuigen van onbegrensde liefdevolle vriendelijkheid.

Gebed om liefdevolle vriendelijkheid

Mogen alle levende wezens gelukkig zijn.
Mogen ze leven in veiligheid en vreugde.
Mogen alle levende wezens,
of ze nu zwak of sterk, man of vrouw,
dier of mens, homo of hetero, groot of klein zijn,
of we ze al dan niet kunnen zien,
of ze veraf of dichtbij zijn,
of ze geboren zijn of nog geboren moeten worden,
- mogen ze gelukkig zijn.

Laat niemand een ander bedreigen of enig schepsel –
tot welke staat het ook behoort - verachten,
laat niemand door boosheid of haat
een ander schade willen berokkenen.
Zoals een moeder waakt over haar kind, bereid haar leven te wagen om haar enige kind te
beschermen,
Laten we zo met een onbegrensd hart
alle levende wezens beschermen en heel de wereld kleuren
met onbelemmerde liefdevolle vriendelijkheid.

Actie en informatie

Slotlied

Huub Oosterhuis / Tom Löwenthal

Op mijn levenslange reizen
twijfel donker achtervolgt mij
liefde, blind, holt voor mij uit
zing ik steeds op and're wijzen
over wie ik niet kan spreken,
zing ik: "ooit, mijn hart te breken,
ooit mijn hart voor jou te breken".

Opgereisd, pas halverwege,
met een keel kapot gezongen
met een hart voor wie gebroken
kruip ik onder doornenstruiken,
druk mijn ogen in de aarde,

smeek dat nu het eind zal komen,
smeek de dood, dat hij zal komen.

mmm...

spoorloos trok voorbij de twijfel,
waar ik lag. De liefde keerde,
zag mij, bracht mij drank en spijs,
deed mij opstaan uit de dood.
Nog een leven zal ik reizen.
Nooit meer zonder reisgenoot.

Zegenbede

Moge de Krachtige en Tedere
dicht bij ons zijn de komende dagen
en alle dagen in ons verdere leven.

Moge ZHij op onze weg onze ogen en onze armen openen
opdat wij onverschrokken en met een hart vol verwondering
onze levensweg banen vanuit liefde.

Moge de weg ons tegemoet komen
de wind in onze rug zijn en de zon op ons gezicht schijnen.

Moge ons diepste wezen, God in ons leven,
ons daarbij kracht en tederheid schenken en vrede,

Amen.

